

Côn Đảo đón tôi bằng một vẻ đẹp nguyên sơ đến ngỡ ngàng. Đó là cái đẹp theo nghĩa đen thuần túy của một vùng đất thiêng liêng trực thuộc chủ quyền Việt Nam, nơi mà mẹ thiên nhiên đã ưu ái ban tặng những đặc ân tuyệt diệu nhất. Nhìn từ trên cao, Côn Đảo hiện ra như một nét vẽ mềm mại, xanh mướt giữa lòng biển Đông. Màu xanh lục bảo của những cánh rừng nguyên sinh hòa quyện với sắc xanh lam tầng tầng lớp lớp của mặt biển, tạo nên một bản giao hưởng màu sắc đầy sức sống. Vẻ đẹp ấy không chỉ nằm ở những bãi cát trắng mịn như nhung tại Bãi Đầm Trầu hay sự tĩnh lặng của vịnh Côn Sơn, mà còn hiện hữu trong sự giao thoa hài hòa giữa con người và hệ sinh thái. Từ từng nhánh san hô dưới đáy biển đến những rừng cây bàng cổ thụ trăm tuổi trên cạn, tất cả đều toát lên một sức sống mãnh liệt, khẳng định vẻ đẹp của một phần lãnh thổ bất khả xâm phạm.

Thế nhưng, khi bước chân đi sâu vào những chứng tích lịch sử như Chuồng Cọp, Chuồng Bò, tôi chợt nhận ra một tầng nghĩa khác của cái đẹp – một cái đẹp theo nghĩa bóng đầy đau đớn nhưng vô cùng kiêu hãnh. Người ta vẫn thường gọi nơi đây là "địa ngục trần gian", nhưng qua lăng kính của sự thấu cảm, sự tương phản tại những nhà tù này lại tạo nên một khái niệm thẩm mỹ rất khác biệt. Cái đẹp ấy ẩn mình trong những bức tường đá lạnh lẽo và xiềng xích gỉ sét, bởi đó chính là nơi từng "giam giữ" những viên ngọc sáng nhất của dân tộc. Dầu thân thể bị dày vò trong sự tăm tối và ngột ngạt của buồng giam, nhưng nhà tù chưa bao giờ giam giữ được linh hồn họ. Chính tại nơi này, cái đẹp của lòng trung kiên và tình đồng chí đã rực cháy hơn bao giờ hết, biến những nhà tù khốc liệt thành chiếc "lò luyện kim" luyện nên bản lĩnh thép của người chiến sĩ cách mạng, khiến mọi cực hình tra tấn đều trở nên bất lực.

Vượt lên trên tất cả, đỉnh cao của cái đẹp tại Côn Đảo chính là vẻ đẹp của con người – những người tù cách mạng với khát vọng giải phóng đất nước cháy bỏng. Đó là vẻ đẹp của sự hy sinh khi họ đổi mặt với cái chết bằng tâm thế bình thản vì biết mình đang đứng về phía chính nghĩa. Đó còn là vẻ đẹp của khát vọng, bởi đằng sau những song sắt kia, thứ họ nhìn thấy không phải là bóng tối mà là ánh sáng rạng rỡ của một nước Việt Nam độc lập. Khát vọng ấy chính là một loại "nhân sắc" của linh hồn, một thứ thẩm mỹ cao cả hướng về Chân - Thiện - Mỹ. Họ đã tự do ngay cả khi bị xiềng xích, bởi trí tuệ và trái tim họ luôn hướng về đồng bào, về tự do dân tộc. Đây chính là cái đẹp của lý tưởng – thứ đẹp hơn bất kỳ phong cảnh thiên nhiên nào, vì nó có sức mạnh xoay chuyển vận mệnh của cả một quốc gia.

Rời Côn Đảo, trong tôi không chỉ là sự thư thái của một chuyến đi mà là sự thức tỉnh sâu sắc về trách nhiệm của thế hệ đi sau. Côn Đảo đã dạy tôi rằng: Cái đẹp không chỉ để ngắm nhìn, mà còn để bảo vệ và kế thừa. Để khép lại những cảm xúc này, tôi tự nhắc nhở bản thân bằng câu thành ngữ: **"Uống nước nhớ nguồn"**. Sự tự do tôi đang có hôm nay đã được đánh đổi bằng máu và khát vọng của cha ông tại chính mảnh đất này. Tôi tự hứa sẽ sống xứng đáng với vẻ đẹp ấy, nỗ lực rèn luyện để góp phần giữ gìn màu xanh của biển trời và sự vẹn nguyên của bờ cõi Việt Nam.